

- Over serendipiteit, de kindermoord in Betlehem en kinderen die te laat gaan slapen: een
brief aan vrijheid en de zoektocht ernaar -

Geachte,

Ik schrijf u nog eens het verhaal dat ik in mijn vorige brief stopte. Het zal het geheugen even opfrissen – en als u het zich nog herinnert, kan u gewoon op de volgende pagina verder lezen.

-

Ik ging weer te laat slapen. Door het raam zag ik olifanten, stoere schepen en bladgouden bloemen voorbij de maan varen. Toen vader de deur openrukte, vertelde hij mij dat het al laat was, dat ik dringend moest gaan slapen. Zoals alle kinderen doen. Misschien verliest het raam zijn magie als je er al een hele dag door tuurt.

Na mijn douche tekende ik met mijn pas afgedroogde vinger op de aangedampte spiegel. Ik probeerde de olifant van deze nacht terug te brengen. Moeder hoorde het gepiep van mijn vinger op de vochtige plaat. Dat laat strepen achter zei ze, ik moest er mee stoppen. -Later zou ik mijn kinderen hetzelfde verbieden, want het laat effectief zijn sporen na. Alleen laat ik die nu zelf achter. –

Het werd een hoogdag: uitstap naar de zoo. Ik fantaseerde over hoe veel leuker het wel niet zou zijn, moesten de dieren er vrij rondlopen. Dat zou toch veel echter zijn, vertelde ik tegen vader. Hij antwoordde dat we dan nooit zouden gaan. Het zou ook niet kunnen, dan zou het geen zoo meer zijn. - Mijn hond mag vrij in de tuin rondlopen, enkel overdag. –

Vrijheid is edelstenen die op de grond liggen te schitteren in je broekzak steken om later een dammetje mee te bouwen in een beek. (Echte vrijheid is dan dat dammetje doorbreken en de stroming sneller zien gaan.)

Wie kent, moet niet zoeken en wie niet kent, weet niet wat te zoeken en zal het dus ook nooit vinden. Plato heeft het in zijn Meno-paradox over kennis, maar kan die paradox ook gelden voor vrijheid? Is het vatten van vrijheid onmogelijk of overbodig?

Ik schreef u in een vorige brief over een kind dat te laat ging slapen, niet op de badkamerspiegel mocht schrijven, maar wel zijn zelfgebouwde dam in een plas mocht doorbreken. Ik voel de nood om hierop terug te komen. Ik heb u meer te vertellen. Als serendipiteit mijn leidraad is, dan zal ik u ooit tegenkomen. Plato zou schaterlachen: ik weet namelijk niet wie, hoe of wat u bent. Limiteert dat mij, of u? Als ik zou moeten gissen, zeg ik dat u weet waar ik geboren ben. U weet dat mijn ouders mij graag zien. Ik ben William Blakes "Infant Joy" (*Sweet joy befall thee!*) en niet zijn "Infant Sorrow" (*Helpless, naked, piping loud*). Dat laatste perspectief blijft uit, dat kan ik nooit meer ervaren. Helaas weet ik dat dit zal helpen in mijn zoektocht. Ik ervaar dat als een zekerheid. Maar u, waar komt u vandaan? Waar staat uw wieg? Welke wiegen passeren al dan niet op uw pad?

Hier volgt het begrip 'serendipiteit': het vinden van iets waar men niet naar op zoek was door een combinatie van toeval/het lot en kennis/wijsheid. De jongen in het verhaal van vorige keer, dat was ik. Dat was mijn zus, mijn vader, meneer Vanginderachter. Herkent u uzelf er ook in? Wij zoeken u allemaal. Velen denken u gevonden te hebben in hun educatie, hun geliefde, hun geloof of politieke voorkeur. Zelf zal ik nooit kunnen weten of zij u werkelijk gevonden hebben, doorgrond hebben. Wat ik wel weet, is dat hun uitstraling mij moed en geconfirmeerde steun geven om te blijven zoeken. Grootvader zei altijd dat mensen maskers zijn. Ziet u, mensen dragen geen maskers, maar het masker maakt inherent deel uit van hun zijn. Jacques Derrida geeft in zijn boek 'glas' (1974), Frans voor 'doodsklok', weer hoe het externe het eigene bepaalt. Ik weet niet of u het al eens gelezen heeft, maar hij plaats twee compleet verschillende teksten tegenover elkaar en schrijft zelf opmerkingen in de marge. Context genereert betekenis zoals de maskers identiteit construeren. Ik herhaal het belang van de plaats waar uw wieg staat en hoe dat ook de masker(s) die u draagt kan bepalen.

Zou de jongen uit het verhaal ook in Afghanistan kunnen leven? Zou hij kunnen rondhuppelen in de verhalen van Khaled Hosseini? Heel misschien zou hij Amir uit 'De Vliegeraar' (2003) kunnen zijn, maar nooit Hassan.

Mijn excuses, ik merk dat ik afdwaal. Ik schrijf u namelijk met een reden. Dat ik u veel vragen stel, dat weet ik. Maar ik weet ook dat u er veel onbeantwoord laat. Laatst kreeg ik het idee om mijn verhaal in een kortfilm te vertalen, of alleszins om te beginnen met het script

ervan. Laat deze brief daar een voorbode van zijn. Alleen heb ik uw medewerking nodig. Ik zou moeten weten dat u bestaat. Sprekend over maskers, identiteit en kijkend naar een globale wereld moet ik denken aan het kunstwerk 'Ubuntu' van Koen Vanmechelen. De titel vertaalt naar "Ik ben omdat wij zijn.". Ziet u, nu zou ik graag bevestiging willen dat u bent, opdat wij zijn, zodat ik kan zijn. Over kunst gesproken: moest u mij nu eens een portret van u kunnen opsturen gemaakt door Francis Bacon, dat zou kunnen helpen! Hij portretteert de binnenkant van mensen, hun ware zijn. Zijn grote keerpunt in het leven was de aanblik van het schilderij 'Le Massacre des Innocents' van Nicolas Poussin (1594-1665). Hier moet ik eerlijk zijn en zeggen dat u het werk best eens googelt. Het raakte mij ook, want het brengt mij terug naar de essentie van deze brief en dat bent u. Terwijl de wanhopige moeder, schreeuwend op haar knieën smeekt om het kind niet te vermoorden, zet de soldaat zijn voet die even groot is als het babyhoofdje nog steviger in diens nek. Zijn zwaard is al getrokken, de beslissing al gemaakt. 'Le Massacre des Innocents' refereert naar de kindermoord van Bethlehem. Ik ga dat verhaal hier nu niet voor u uit de doeken doen, maar ik transfereer het wel even naar mijn verhaal. Waarom worden de kinderen hier überhaupt meteen 'onschuldig' genoemd? Zijn zij zich daar zelf van bewust? Zou het kind op het schilderij zichzelf meer vrijer en gelukkiger voelen moest hij dat weten? Hoe dan ook, ik geef het u maar mee – hoewel ik wel denk dat u de waarheid in pacht heeft, de antwoorden op het puntje van uw tong. –

U bent vrijheid, u bent de zoektocht naar zichzelf. U bent het antwoord op alle bovenstaande vragen. U bent misschien wel het masker dat we nodig hebben om naar een mooiere wereld te gaan. Een wereld waar poëzie en realiteitszin, liefde en angst, vrijheid en chaos elkaar mogen ontmoeten. Een wereld waarin ik, eindelijk, u mag ontmoeten. - En niet alleen ontmoeten, maar ook beseffen dat ik u gevonden heb. – Samen kennen we u anders dan alleen en alleen bent u anders dan collectief.

Voor de rest gaat het goed met mij. Voorlopig participeer ik graag met de anderen die u vinden in verschillende kleine dingen.

Voor een beter begrip van u en waarom ik u deze brief schrijf: "Soyez realistes, demandez l'impossible."

Vriendelijke groeten en hopelijk tot hoors.

MW

P.s. Ik voeg ook nog een gedicht toe in bijlage. Het zal u misschien opvallen, maar ik herknipte deze brief daarvoor op de wijze zoals Tristan Tzara beschrijft. Zo krijgen de woorden een nieuwe betekenis, een tweede invulling. Ik gaf mij de woorden en was vrij om het gedicht te maken met de woorden die ik mezelf verleende. Het woordenkader werd doorbroken en liet me buiten de grenzen van de brief gaan. Dat is vrijheid: mijn zelfgeformde kader doorknippen en hermonteren, zoekend naar nieuwe, andere invullingen.

- Over serendipiteit, de kindermoord in Betlehem en kinderen die te laat gaan slapen

Herkent u uzelf er ook in?

dat mensen maskers zijn.

Zijn zij zich daar zelf van bewust?

serendipiteit

om te blijven zoeken

naar

hoe het externe het eigene bepaalt.

DAT VAN HELPEN!

Wij zoeken

een zekerheid.

de antwoorden op het puntje van

uw tong. -

vrijheid?

Hier moet ik eerlijk zijn

Ik weet niet waar men naar op zoek was

Ziet u,

mensen dragen geen maskers,

de maskers

construeren

identiteit ,

vrijheid .

Voor de rest gaat het goed met mij.

Vriendelijke groeten en hopelijk tot hoors.

- About serendipity, The Massacre of the Innocents and children who go to bed too late: a letter to freedom and the search for it –

He who knows, should not seek, and he who does not know, does not know what to seek, and therefore will never find it. Plato, in his Meno paradox, speaks of knowledge, but can it also apply to freedom? Is the grasping of freedom impossible or superfluous?

In a previous letter I wrote to you about a child who went to bed too late, was not allowed to write on the bathroom mirror, but was allowed to break his self-made dam in a puddle. I feel the need to come back to this. I have more to tell you. If serendipity is my guide, then one day I will meet you. Plato would laugh: I do not know who, how or what you are. Does that limit me, or you? If I had to guess, I would say that you know where I was born. You know that my parents like me. I am William Blake's "Infant Joy" (*Sweet joy befall thee!*) and not his "Infant Sorrow" (*Helpless, naked, piping loud*). I will never be able to experience the latter. Unfortunately, I know that this will help in my quest. I experience that as a certainty. But you, where do you come from? Where is your cradle? What cradles do you pass on your path?

Here is the concept of serendipity: finding something one was not looking for through a combination of chance/fate and knowledge/wisdom. The boy in the story last time, that was me. That was my sister, my father, Mr. Fromoverthere. Do you recognize yourself in it too? We are all looking for you. Many think they have found you in their education, their lover, their religion or their political affiliation. I myself will never know if they have really found you, have fathomed you. What I do know, is that their appearance gives me courage and confirmed support to keep searching. Grandfather always said that people are masks. You see, people do not wear masks, but the mask is an inherent part of their being. Jacques Derrida, in his book 'glas' (1974), French for 'death bell', depicts how the external determines the individual. I don't know if you have read it, but he juxtaposes two completely different texts and writes comments in the margin. Context generates meaning in the same way that masks construct identity. I reiterate the importance of where your cradle stands and how that can also determine the mask(s) you wear.

Could the boy in the story also be living in Afghanistan? Could he be hopping around in the stories of Khaled Hosseini? Very possibly, he could be Amir from 'The Kite Runner' (2003), but never Hassan.

My apologies, I see that I am straying. I am writing to you for a reason. I know that I ask you many questions. But I also know that you leave many unanswered. The other day, I got the idea to translate my story into a short film, or at least to start working on the script. Let this letter be a prelude to that. Only, I need your cooperation. I should know that you exist. Speaking of masks, identity and looking at a global world, that reminds me of Koen Vanmechelen's (1965) artwork 'Ubuntu'. The title translates to 'I am because we are'. You see, now I would like confirmation that you are, so that we are, so that I can be. Speaking of art, if you could send me a portrait of you made by Francis Bacon, that might help! He portrays the inside of people, their true being. His great turning point in life was the sight of the painting 'Le Massacre des Innocents' by Nicolas Poussin (1594-1665). I have to be honest here and say that you should google the work. It touched me too, because it brings me back to the essence of this letter and that is you. While the desperate mother begs on her knees not to kill the child, the soldier puts his foot, which is as big as the baby's head, even more firmly into its neck. His sword has already been drawn; the decision has already been made. 'Le Massacre des Innocents' refers to the murder of children in Bethlehem. I am not going to unravel that story for you now, but I will transfer it to my story. Why are the children here immediately called 'innocent'? Are they themselves aware of this? Would the child in the painting feel more free and happier if he knew? Anyway, I'm only informing you - although I think you know the truth, the answers are on the tip of your tongue. -

You are freedom, you are the search for yourself. You are the answer to all the questions above. You are perhaps the mask we need to move towards a more beautiful world. A world where poetry meets reality, love meets fear, freedom meets chaos. A world where I, at last, may meet you. - And not just meet you, but realize that I have found you. - Together we know you differently than alone and alone you are different than collectively.

For the rest, I am doing well. For now, I would like to participate with the others who find you in different small things.

For a better understanding of you and why I am writing you this letter: "Soyez realistes, demandez l'impossible."

Kind regards and hope to hear from you.

MW

P.s. I am also attaching a poem. You may notice, but I recut this letter for the poem, Tristan Tzara-style. In this way, the words may get a new meaning, a second interpretation. I gave myself the words and was free to make the poem with the words I gave myself. The framework of words was broken and allowed me to go beyond the boundaries of the letter. That is freedom: cutting through my self-formed framework and reassembling it, looking for new, different interpretations.